

มีเรื่องไร ในการเห่า

นำเสนอเมื่อ : 24 ก.ค. 2552

เสียงเห่าของสุนัขข้างบ้าน ทำให้สนใจขึ้นมา

สาเหตุของการเห่าคือ เกิดจากเหตุผลหลายประการดังนี้ (ที่มา)

- ความเบื่อ
- การค่อยๆตัดนิสัย
- ความกังวลที่จะต้องแยกจากเจ้าของ
- การทะเลาะทอดทิ้ง
- ความกลัว

ดูมูลเหตุแล้วน่าจะมาจากความกลัว เพราะสุนัขตัวเล็ก ๆ ข้างบ้านเห่าถี่มาก พร้อมกับวิ่งและใช้เท้าตบอะไรซักอย่างที่เกิดขึ้นอยู่ใกล้ ๆ นั้น ทำให้ต้องออกมาถ่ายภาพเก็บความน่ารักของเจ้าสุนัขน้อย พอเราเข้าไปใกล้กับวิงหนี ทำให้เราได้ถ่ายภาพสิ่งที่เขากลัวได้ถนัด เมื่อเรากลับ เขาก็วิ่งกลับไปหาสิ่งที่เขาเห่าอยู่ นั้นมองไปแล้วเหมือนกับการเรียนรูชีวิต

- ความกลัว : สุนัขบางตัวเห่าเพราะมันรู้สึกกลัวสิ่งที่เห็นและเสียงต่างๆ รอบตัวไม่ว่ามันจะอยู่ข้างใน หรือข้างนอกบ้าน วิธีแก้คือถ้าสุนัขของคุณอยู่ข้างในบ้าน คุณสามารถช่วยมันได้มากด้วยการกันมันจากสิ่งเร้าต่างๆ เอามันไปไว้ในห้องห่างจากถนน เปิดเพลงให้มันฟัง และปิดม่านบังแสงเสียแต่ถ้ามันอยู่ข้างนอก

ลองพามันออกจากที่กำบังที่ลึบๆ ให้มันได้เข้าไปใกล้ภาพหรือเสียงที่ทำให้มันกลัวลูบมันพูดกับมันด้วยเสียงปลอบโยน และช่วยให้มันรู้สึกผ่อนคลาย จากนั้นก็ชมเชยที่มันเจียบและสงบลงแน่นอนว่าจะต้องมีหลายครั้งที่คุณต้องการให้สุนัขของคุณเห่า เช่น เมื่อคนแปลกหน้ามาที่หน้าบ้านหรือมายืนอยู่ตรงหน้าตาของบ้านของคุณ นั่นคือเหตุผลที่คุณไม่ต้องการสอนให้สุนัขเจียบจนเป็นไปให้สอนมันว่าจะเห่าก็ไม่ใช่เป็นไรจนกระทั่งคุณบอกวา "เจียบ" มันต้องเจียบ

ตามที่คุณสั่งถ้ามันเห่าเมื่อมีคนมายืนหน้าบ้านก็ขอบคุณมันเถอะที่มันเตือนคุณให้รับรู้ถึงอันตรายในกรณีนี้คุณต้องบอกให้มันเจียบแล้วก็ชมเชยมันด้วย ปฏิสัมพันธ์เชิงโต้ตอบเช่นนี้เป็นสิ่งที่จะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างคุณและสุนัขของคุณเป็นความสัมพันธ์ที่เยี่ยมยอด

ในมุมมองของสัตว์เลี้ยง แล้วคนละ ตัวเล็ก ๆ ถ้าพูดบ่อย ๆ เกิดมาจากอะไร กัน

คนตัวเล็ก ๆ ยังไม่ได้เรียนรู้อะไรมากนัก บางทีเด็กพูดไปเรื่อย ๆ ไม่มีคนฟัง เขาก็ยิ่งตะเบ็งเสียงดัง ลักษณะอย่างนี้ Berk มีความเห็นว่า เวลาผู้ปกครองเด็กเห็นเด็กพูดกับตนเองขณะทำงานที่เด็กไม่เคยมีประสบการณ์ มาก่อน ผู้ใหญ่ควรตระหนักไว้ว่านั่นคือ สัญญาณที่แสดงให้เห็นว่าเด็กกำลังต้องการคำพูดที่เ้ากำลังใจจากผู้ใหญ่ และเด็กกำลังต้องการการการประคับประคองทางจิตใจ เพื่อที่จะรู้ว่ากิจกรรมที่เขา กำลังทำอยู่นั้นมีจุดประสงค์อะไร ดังนั้น ผู้ใหญ่ก็อาจเข้าไปชี้แนะเพื่อให้เด็กสามารถ เห็นวิธีที่เด็กจำเป็นต้องใช้ในการแก้ปัญหา และหลังจากนั้นผู้ใหญ่ก็ค่อยๆ ถอยออกมา การสั่งห้ามมิให้เด็กบ่ริปากพูดหรือการตำหนิเวลา เด็กพูดกับตนเองมักทำให้เด็กเล็กเกิดอาการและความรู้สึกต่างๆ ซึ่งจะมีผลทำให้เด็กไม่กระตือรือร้นที่จะเรียนหรืออ่านหนังสือ และเมื่อเด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เด็กเกิดอาการเหล่านี้ก็จะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ควบคุมอารมณ์ได้ๆ ไม่ได้การพูดกับตนเองมิได้เป็นกิจกรรมเดียวที่เด็กเล็กชอบทำ การมีโลกส่วนตัวของตนเองก็เป็นกิจกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่ผู้ใหญ่สามารถ พบเห็นได้บ่อยในชีวิตของเด็กเล็กทุกคน เช่น เวลาเล่นกับเพื่อน เด็กเล็กมักสมมติตนเองเป็นเทพเจ้า เป็นสัตว์ เป็นนางฟ้า หรือแมมด ฯลฯ ความนึกคิดเช่นนี้ทำให้เด็กจิตวิถียงงและสงสัยมานานแล้วว่าเหตุใดเด็กเล็กจึงมีโลกแห่งจินตนาการ ลักษณะนี้ช่วยในอดิตวงการจิตวิทยาโดยอมรับในความคิดของ Freud และ Piaget ที่ว่าเด็กเล็กเป็นบุคคลที่ไม่มีเหตุและผลในการกระทำใดๆ เพราะเขาไม่สามารถจะลำดับขั้นตอนความเป็นเหตุเป็นผลของความนึกคิดต่างๆ ได้ และความนึกคิดของเด็กนั้น ส่วนใหญ่เป็น ความฝันและความปรารถนาที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความจริง ดังนั้น เด็กเล็กจึงไม่สามารถจำแนกเรื่องที่เป็นจินตนาการ ออกจากเรื่องจริงได้ [ที่มา](#)

บางทีการเรียนรู้ของเขา ทำให้เราขุ่นมัว ไม่ตอบคำถาม ซึ่งคงค้างคาใจไปอีกยาวนาน เพราะไม่ได้รับคำตอบที่อยากรู้ แก้ปัญหาได้ บอกได้ ให้ความรัก...พอไหมนะ ..